

ven és imádja istenét a maga szavával, addig bűn a nemzeti erőt idegenből átvett eszmék által szétszaggatni.

De térjünk vissza cikkünk elejére.

A magyar nemzet egy és oszthatatlan épen úgy mint egy és oszthatatlan annak a jelvénye, a koronája.

Való igaz, hogy az ősi tradíciók, a törvények és a jogok összes tömege Magyarország önállóságát állapítják meg, de mert rajtunk kívül a monarchia nagy csoportjában még más állam is van, a véd- és dacsövetséget, vagyis a közös védelmet maga a természet, az önfentartási kötelezettség követeli.

Hogyha ezt a monarchia tulsó fele a maga javára törekszik kihasználni, azért van ott a magyar parlament, hogy törvényekbe igtatott jogaikat ne hagyja.

Magyarország iparát és kereskedelmét saját törvényei szerint kezeli, ebbe nincs beleszólása az osztrák parlamentnek, szükségképpen kell tehát saját kereskedelmünket és iparunkat védenünk.

Amíg a magyar nemzet teljes általánosságában fel nem ismeri, hogy a kereskedelmünk és iparunk csak úgy lesz a miénk, hogyha idegenből nem vásárolunk, hanem megelégszünk a hazaival, addig a nemzetgazdaság kulturáját nem is ismerjük, e nélkül pedig nemzeti közvagyonosodás nem is fejlődhetik.

Bakonyi Samu által kijelentette a Justh pártja, hogy már nem küzd a magyar hadseregért, hanem az 1867. évi XII. törvény cikk alapjára áll, mintha ebben a törvényben nyíltan és közvetlenül nem a magyar hadsereg volna kifejezetten megnevezve.

Lassankint összetört az a nagy lármával hirdetett követelés is, ami a technikai obsztrukciót vezette és hanyatlik, inkább

szétoszlóban van ama fajtazmagória, ami államférfiakat vezetett ama sziklaszakadékig, ahol az utolsó mohikán, Unkas elenyészett.

Drágasági pótlékok adnak a szegedi tisztviselőknek.

— A pénzügyi bizottság javaslata. —

(Saját tudósítónktól.) A Szeged város pénzügyi bizottsága hétfőn délután tartott ülésén tárgyalta azt a városhoz intézett kérelmet, amelyben a tisztviselők a nehéz megélhetési viszonyokra való tekintettel drágasági pótlék engedélyezését kérték. A bizottság majdnem egyhangulag úgy határozott, hogy javasolja a közgyűlésnek: adjon a város drágasági pótlékokat a tisztviselőknek, még pedig olyanformán, hogy bizonyos kikötések mellett mindegyik tisztviselő évi törzsfizetésének tíz százalékát kapja meg.

A bizottság üléséről, amelyen Lázár György dr. polgármester elnökölt, alábbi tudósításunk számol be:

Balogh Károly pénzügyi előadó előadja, hogy a köz- és magánhivatali tisztviselők és alkalmazottak egyesülete kérelmet adott be a városhoz. Ebben elmondják, hogy az utóbbi időben a drágaság olyan nagy mértékben emelkedett, hogy a tisztviselők mostani fizetésükből nem tudnak megélni. Arra kéri a beadvány a várost, hogy mindazoknak a tisztviselőknek, akik 1911. január elseje óta vannak a város szolgálatában, drágasági pótlékokat adjanak. A beadvány a következőkben kéri megállapítani a drágasági pótlék nagyságát:

Azoknak a tisztviselőknek, akiknek 2200 korona, vagy ennél kevesebb a javadalmazásuk, évi fizetésük tizenöt, a 2200 koronánál magasabb fizetéssel bíró nős hivatalnokoknak ugyancsak évi javadalmazásuk tizenöt, a nőtlen hivatalnokoknak pedig évi fizetésük tíz százalékát kéri kiutalni és arra kéri a tanácsot, hogy a korpótlékokat számítsák a fizetéshez és a drágasági pótlék engedélyezé-

séről szóló határozatot azonnal hajtsák végre.

A tanács utasítására a főszámvéző kiszámította, hogy ha a fizetés tíz százalékát adnák a tisztviselőknek drágasági pótlék gyanánt, akkor 106.406 koronára lenne szükség, ha pedig figyelembe veszik az ideiglenesen alkalmazott tisztviselőket, kezelőszemélyzetet és szolgálkat is, akkor 113.170 koronából telnék ki valamennyi városi alkalmazott tíz százalékos drágasági pótléka. A számvézőség kimutatása szerint erre a kiadásra van fedezet.

Az inségkölcsonból időközönként, befolyt kamatok, amelyeket nem használtak fel 16.004 koronát tesznek ki, az 1911. és 1912. években a lakáspénz rendezésére fölvetett összegekből 40.376 K marad fölöslegül, kamatokból, amely a nagy kölcsön folytán ma már nem terhelik külön a költségvetést, 38.134 korona áll rendelkezésre, a föl nem használt kitétek 140.000 koronát tesznek ki, tehát 108.514 korona fedezet van a kiadásokra.

A tanácsos azon a véleményen van, hogy a bizottság javasolja a kérés teljesítését, olyan formában azonban, hogy családi állapotra való tekintet nélkül mindegyik tisztviselő fizetésének tíz százalékát kapja drágasági pótlékkul, a pótlék azonban ötszáz koronánál nagyobb nem lehet. Az összeg megállapításánál az alapfizetést lehet tekintetbe venni és ehez nem számíthatók hozzá az esetleges korpótlékok. A pótlékokat kimondottan csak erre az évre engedélyezik és azt a tanács előlegként kifizeti a tisztviselőknek az a kikötéssel, hogy amennyiben a miniszter a határozatot jóvá nem hagyja, akkor a tisztviselők fizetéséből a pótlékokat tizenkét egyenlő részben levonják.

Balogh Károly előadta még azt is, hogy azoknak a tisztviselőknek, akiknek a megengedett jövedelmük nagyobb, mint a fizetésük — ilyenek a lelkészek, orvosok, árvaházi gondnok — ne adjanak pótlékokat.

Obláth Lipót szólt először a javaslatához, amelyet nem fogadott el. Szerinte nem olyan nagy a drágaság, hogy a tisztviselőknek pótlék kellene.

Wimmer Fülöp pártolja a javaslatot és kéri annak az elfogadását. Egy kikötést

Csak mikor leült velem szemben, kezdett felreszketni. Finom metszésű, okos szemek meredtek rám, riadtan égve, mint valami célzó, halálos fegyverre. Lihegve, nehezen beszélt:

— Hallgasson meg. Csak azt akarom mondani, hogy nem vagyok csaló. Álnéven és hazudott ajánlással loptam be magam e társaságba. Hazudtam, hogy bárónó vagyok. Hazudtam, hogy művészkörökben éltem otthon, még sok más hazudtam — egy egész életet. De nem vagyok csaló. Nem ártottam senkinek. Nem is akarok senkitől semmit. Hiszen gazdag vagyok. Csak annyit akartam, hogy szóba álljanak velem.

— Mégis hallatlan vakmerőség! Miért jött ide?

Az asszony szemei megvillámlottak:

— Mert mégis ez az igazság! Mert az a hazugság, hogy én Kron Janka vagyok. Az volt a hazugság, hogy egy zsírosfejű pesti boltos felesége voltam, hogy korlátolt és durva emberek fogtak körül, mint egy áthághatatlan fal. Iszonyatos, rengeteg hazugság volt, hogy hiába tanultam és sóvárogtam, hiába voltam művelt és szellemes, még csak egy hitvány pesti irodalmi klikkhez sem tudtam hozzáérkezni, mert körülvevett, eltakart, utamba állt a környezetem, ahol mindenki tudta rólam, hogy csak a Kron Janka vagyok. Mit akar a Kron Janka, a bőrkereskedő leánya és a gabonakereskedő felesége? Nem volt egy emberem, aki kivezessen. Hogy bizakodtam a Caroline Schelling sorsába „a szív fátyolát borítva agyvelőmre.” De nem

jött Schlegel és nem jött Mme de Stadl. Ki keresett volna azon a vidéken értékes valakit? Tapadt hozzám a multam és környezetem és nem eresztett. És bolond hisztérikáknak tekintettek, mert lehetetlen voltam abban az életben. Oh, hiszen ha valami produktív tehetségem lett volna. De mit tehettem? Tanultam, tanultam és éreztem, hogy királynő lehetnék a királyok között és lelkem százszorosán visszaszikkrazná fényüket. Hazudott a sors, mikor engem abba az életbe tett. Hazugság volt, hogy nekem a maga barátságát hazudnom kellett.

Mikor megszabadultam, idegenbe futottam, ahol nem ismertem senki, nem diszkvalifikált senki a multamról, mondván, hogy a Kron Janka egy gabonakereskedőné, aki az anyósával minden délután. Új nevet vettem magamra. Hogy érdekeljem azokat, akik engem érdekelnek. Egy hazudott élet útterét festettem magam köré, de csak azért, hogy értelme legyen benne igazi valónak. Először egy nem nekem szabott ruhát, melybe a sors szorított és egy másikba öltöztem, amelyből áll nekem. Ha hazudtam, igazságot hazudtam. Mert igenis, az vagyok lelkem, legmélyebb valóm szerint az vagyok arisztokrata és intellektuális szalórok hölgye. Egy év óta járok ide — menjen be és kérdezze meg, hogy van-e aki egy percig is kételkedne benne.

— De hogy találta bele magát az új környezetbe?

— Megtanultam. Nem is tanultam. Tudtam, mert erre születtem. Lelkem mélyéből jön minden szavam és gesztusom. Ha nem ezt az életet élném, szakadatlanul hazudnom kellene. Idegenbe kellett jönnöm, a multamból is ki kellett jönnöm, hogy az lehessenek, aki vagyok. Szeretnek és ünnepelnek itt. Istenem, istenem, kinek ártottam?

Véletlenül tudtam meg, hogy jóviszonyban van a profeszorral. Előkelő névvel olyan könnyen ment minden. Boldog voltam egy évig. És itt megszerettek. Nem gondoltam, hogy maga eljön ezen a télen. Kérem, ne csináljon most botrányt. Engedje, hogy most csendben elmehessek. Aztán mondja meg nekik, hogy csaló voltam és szélhámos.

Az ajkába harapott, hogy elfojtsa felszakadó zokogását. Finom keskeny ujjai remegtek, mint a szírom a szélben. Sokáig hallgatunk. Azután megjelent a háziasszony az ajtóban:

— Bocsásson meg, hogy zavarom, de odabent zugolódnak. Barátnője nagyon nélkülözhetetlen itt. Néhány fokkal lehűlt a szalón, mióta kiment.

— Bocsásson meg, asszonyom, — mondtam felállva — barátnőm nagyon komoly dologról értesített és én nagyon hálás vagyok neki érte. Nagyon köszönöm — bárónó.

Akkor lehajoltam Kron Janka kezéhez és megcsókoltam.